

[Merethe Due Jensen]

overveje, var de enlige mødre, som kan have svært ved at efteruddanne sig om aftenen på grund af manglende pasningsmuligheder for deres børn. Men ellers deler jeg synspunkter med både arbejdsministeren og undervisningsministeren i afvisningen af forslagene.

Disse efter min vurdering urealistiske markeringforslag må jeg anbefale vi venter med at tage alvorligt indtil den dag, hvor Folketinget kan vedtage en finanslov, som viser et betydeligt mindre underskud på kontoen over rentebetalingen.

Berlau (FK):

Undervisningsministeren indledte med et citat, som lød: »Min sjæl, hvad vil du mer?« Ja, vi kunne i hvert fald godt tænke os en ny undervisningsminister, det ville være rart.

Om undervisningsministerens indlæg i debatten vil jeg sige, at enten skal man være undervisningsminister, eller også skal man være meget dum for at udtrykke sig på den måde, som ministeren gjorde; han er formodentlig begge dele.

Mage til nedrig kommentar om, hvorledes den danske befolkning har det, skal man lede længe efter. Bemærkninger som: »de har jo fået 5 ugers ferie«, »de har jo fået længere barselorlov«, disse de'er er befolkningen, der opfattes på den facon. Jeg har bemærket, at undervisningsministeren med mellemrum bryster sig af, hvor mange børn han har, men det er en gang imellem vanskeligt at forstå, at man ligefrem skal være seksuel gymnast for at få noget viden og noget uddannelse og for at kunne deltage i den verden, som undervisningsministeren lever i. Jeg synes, det er overordentlig forargeligt, at en undervisningsminister behandler et spørgsmål om undervisning på den facon. Men nok om ham.

Om forslagene, som ligger her – der er jo en bunke af dem – vil jeg indledningsvis sige, at vi er overordentlig positivt indstillet over for, at man sørger for, at der skabes mulighed for yderligere kundskaber og viden. Det er vel kun Pieter Botha, der har den opfattelse af mennesker, at de ikke behøver at lære at skrive eller læse, de skal arbejde, og det er alt, hvad man har brug for dem til. I Pieter Bothas verden er det negrene, man taler om; jeg kunne godt mistænke en række danske politikere for at have den samme mening om den danske befolkning,

ihukommende undervisningsministerens bemærkninger.

Det er jo ikke nogen stor revolution, vi taler om. Jeg har bemærket, at Folketingets feinschmeckere inden for det undervisningspolitiske virkelig har fået lov at boltre sig på talerstolen i dag. Vi har været ude i afkrogene af det danske undervisningssystem.

Men jeg vil godt prøve at gå lidt længere tilbage i tiden, nemlig til omkring begyndelsen af 1980'erne, hvor i hvert fald de mere politisk formaliserede tanker om betalt frihed og uddannelse blev præsenteret for befolkningen. Især Socialdemokratiet havde jo mange bemærkninger og mange tanker på det tidspunkt. 1980'ernes reform blev det kaldt. Man gav udtryk for, at fagbevægelsen i en vis udstrækning måtte være parat til at lide forskellige afsavn her i 1980'erne, fordi vi jo nok fik 1980'ernes reform: betalt frihed til uddannelse, og det var altså økonomisk tilbageholdenhed, manglende penge, manglende købekraft og manglende glæde ved tilværelsen, der mentes hermed.

Vi er for tæt på udgangen af 1980'erne til, at man nogensinde kan tilbagebetale det lille politiske fif, som man lavede med befolkningen i begyndelsen af 1980'erne på dette spørgsmål. Igennem 1980'erne har den danske befolkning ved overenskomstforhandlingerne måttet være tilbageholdende, fordi vi skulle have 1980'ernes reform, som nu tilsyneladende bliver 1990'ernes reform – måske, hvis vi er heldige.

Jeg vil godt sige, at det er noget sent, vi får 1980'ernes reform, men ikke desto mindre skal den naturligvis være velkommen. Vi håber, at vi kan få bearbejdet forslagene på en sådan facon, at de kommer befolkningen til gode, og at det ikke som sædvanlig med den slags ting ender med at blive noget, som tilhører den i forvejen privilegerede elite i Danmark, folk, som er højt placeret i det offentlige beskæftigelsessystem, men at der også for én gangs skyld vil blive taget et rimeligt hensyn til almindelige mennesker, som arbejder på almindelige overenskomstbetinger. Dermed sigter jeg naturligvis til, at der i forslagene ligger nogle begrænsninger for en række faggruppers muligheder for at gøre brug af betalt frihed til uddannelse, hvis der ikke sker nogle ændringer. Det ville være rart, hvis man for en gangs skyld kunne lave et forslag, som ikke alene var møntet direkte på dem, som i forvejen har muligheder ud over det